

Θεσ/νίκη – Πέμπτη 1/11: Ανοιχτή συνέλευση διαλόγου και κοινής δράσης της Αριστεράς

**Το κλείσιμο ενός κύκλου, το άνοιγμα
ενός νέου**

**Η ανάγκη για ένα κοινό χώρο
διαλόγου και δράσης της Αριστεράς**

**Κάλεσμα για ανοιχτή
συνέλευση/συζήτηση στη Θεσσαλονίκη**

Καθ' όλη τη διάρκεια της κρίσης, εκατοντάδες χιλιάδες άνθρωποι, εργαζόμενοι, νεολαία, ενταγμένοι ή μη σε πολιτικές οργανώσεις, έδωσαν μεγαλειώδεις μάχες, φέρνοντας στην επιφάνεια την κρίση ηγεμονίας της άρχουσας τάξης. Από τις γενικές απεργίες και τα κινήματα ενάντια στη λεηλασία των κοινών αγαθών (νερό, δάση, ενέργεια, κ.α.) μέχρι το κίνημα των πλατειών, από τη οικοδόμηση νέων σωματείων μέχρι τον αντιρατσιστικό και αντιφασιστικό αγώνα, η καταστολή και η ιδεολογική τρομοκρατία που ασκήθηκε από το κράτος και το σύνολο των μηχανισμών της αστικής τάξης δεν κατάφεραν να πνίξουν τις οξυμένες κοινωνικές αντιστάσεις.

Ο πυρήνας αυτού του δυναμικού είχε ήδη συναντηθεί σε κοινές κινηματικές διεργασίες από το 2000 και έπειτα, ενάντια στην παγκοσμιοποίηση και τον πόλεμο, ενάντια στην αναθεώρηση του

Άρθρου 16, στους δρόμους της εξέγερσης του Δεκέμβρη του 2008, κλπ. Μέσα στη νέα κατάσταση, στον ένα ή άλλο βαθμό, αυτοί οι αγωνιστές και αυτές οι αγωνίστριες κατανόησαν στην πράξη ότι χρειαζόταν μια συνολικότερη πολιτική εναλλακτική στο σύστημα της εκμετάλλευσης και της καταστολής.

Η πολιτική απάντηση που κυριάρχησε ήταν αυτή του ΣΥΡΙΖΑ, που όμως περιείχε στο εσωτερικό του αποκλίνουσες στρατηγικές, τη διαχείριση και την ανυπακοή. Έγινε εμφανές -πριν ακόμη το 2015- ότι η πρώτη ήταν σαφώς ισχυρότερη. Η άνευ όρων παράδοση του ΣΥΡΙΖΑ το καλοκαίρι του 2015, παρά το μεγαλειώδες “Όχι” της ελληνικής κοινωνίας, η υποταγή του στον μνημονιακό μονόδρομο και η συνέχιση των πολιτικών του χρέους και της λιτότητας κλείνουν έναν κύκλο. Μέσα σ’ ένα περιβάλλον ήττας, μιας ήττας, που βαραίνει και κοινωνικά, καθώς έχουμε να κάνουμε με τη διάψευση των ελπίδων εκατομμυρίων ανθρώπων, καλούμαστε να βρούμε τους δρόμους, τις δομές και τις διαδικασίες που θα συμβάλλουν στην ανασύνταξη της Αριστεράς και του κινήματος και στο άνοιγμα ενός νέου κύκλου αγώνων.

Το πολιτικό σκηνικό που διαμορφώνεται 8 χρόνια μετά την ένταξη της χώρας στις μνημονιακές πολιτικές χαρακτηρίζεται από την ανασύσταση ενός νέου δικομματισμού ΣΥΡΙΖΑ-ΝΔ, τον οποίον σφραγίζει η αποδοχή της νεοφιλεύθερης ΤΙΝΑ και των πυλώνων που την στηρίζουν: η εμβάθυνση της Ευρωπαϊκής ολοκλήρωσης, η αποδοχή του χρέους και των πλεονασμάτων για την αποπληρωμή του, η λιτότητα σε βάρος της εργατικής τάξης και των μικροαστικών στρωμάτων για να ανακάμψει η καπιταλιστική κερδοφορία.

Από την άλλη, στη διεθνή “αρένα” τα σύννεφα πυκνώνουν, καθώς οι ιμπεριαλιστικοί ανταγωνισμοί οξύνονται. Και ο ΣΥΡΙΖΑ, πιστός στην υποταγή του στο κατεστημένο, προσδένεται όλο και περισσότερο στο ΝΑΤΟ και στον άξονα ΗΠΑ-Ισραήλ-Αιγύπτου. Σε μια περίοδο, μάλιστα, που στο τιμόνι των ΗΠΑ βρίσκεται ο πλέον αντιδραστικός και τυχοδιώκτης Πρόεδρος. Απέναντι στους εθνικισμούς, η Αριστερά και τα κινήματα οφείλουν να καλλιεργήσουν δεσμούς αλληλεγγύης ανάμεσα στους λαούς της

βαλκανικής και της ευρύτερης περιοχής και να οργανώσουν κοινές μάχες.

Άμοιροι ευθυνών, βέβαια, δεν είναι και οι πολιτικοί σχηματισμοί της ριζοσπαστικής/ αντικαπιταλιστικής Αριστεράς που αποδείχτηκαν και αυτοί προβληματικοί, για διαφορετικούς λόγους και με διαφορετικές ευθύνες, μεγαλώνοντας, με αυτό τον τρόπο, το κενό έμπνευσης και συμμετοχής των από κάτω στον αγώνα για τις ανάγκες τους. Έτσι, σε μια τέτοια περίοδο, που οι από πάνω δυσκολεύονταν να κυβερνούν και οι από κάτω δεν ήθελαν πια να κυβερνώνται, τα κεντρικά αντικαπιταλιστικά ή ριζοσπαστικά αριστερά σχέδια δεν κατάφεραν να πείσουν και να απευθυνθούν γενικευμένα στο κόσμο της εργασίας και της νεολαίας. Ενδεικτικό, με βάση τα παραπάνω, είναι το γεγονός ότι παρά το πέρασμα του ΣΥΡΙΖΑ στο νεοφιλελεύθερο στρατόπεδο, κανένα τμήμα της οργανωμένης μαζικής αριστεράς δεν πέτυχε να διευρύνει την εμβέλεια του και να μαζικοποιήσει τις γραμμές του. Ως εκ τούτου, εμφανίζεται ένα μεγάλο κενό πολιτικής εκπροσώπησης στα αριστερά.

Από τη μια, λοιπόν, έχουμε τη διαχειριστική λογική του ΣΥΡΙΖΑ, που ηττήθηκε κατά κράτος. Από την άλλη, ο σεχταρισμός, που μεταφράζεται σε άρνηση συνεργασίας με όποιον δεν αποδέχεται την «μία και μόνη αλήθεια» και ο οποίος χαρακτηρίζει σημαντικό κομμάτι της Αριστεράς σήμερα, είναι επίσης αδιέξοδος και εντείνει την αίσθηση αδυναμίας και απογοήτευσης στους κόλπους της εργατικής τάξης και της νεολαίας.

Είναι, πλέον, φανερό σε όλο και περισσότερες/ους από εμάς ότι χωρίς μια σε βάθος επεξεργασία για τα ζητήματα που άνοιξε η προηγούμενη περίοδος, η Αριστερά θα παραμένει να επικαλείται την επανάσταση χωρίς καμία επαφή με τον κόσμο της δουλειάς ή να φαντάζεται ότι συνομιλεί με πλατιά «εθνικά» ακροατήρια, διστάζοντας να τολμήσει τις αναγκαίες ρήξεις, οργανωτικές και προγραμματικές, απλά παρατηρώντας την γενικευμένη αποστράτευση των δικών της ανθρώπων. Απαιτείται, λοιπόν, σχέδιο ρήξης και ανατροπής του υπάρχοντος συστήματος που θα συνδυάζει τις καθημερινές μάχες με το συνολικό στόχο, διερευνώντας παράλληλα

μεταβατικές πολιτικές. Αυτό το κάλεσμα ξεκινά από εμάς στη Θεσσαλονίκη αλλά υπάρχει ανάγκη να παρθούν ανάλογες πρωτοβουλίες και στις υπόλοιπες πόλεις της χώρας.

Έτσι το προσεχές διάστημα, σκοπεύουμε να βαθύνουμε τη συζήτηση πάντα με ανοιχτό, ειλικρινή και συντροφικό τρόπο, με βάση τα παραπάνω συμπεράσματα, πάνω στα εξής ζητήματα:

Πως εξελίσσεται η διεθνής οικονομία; Κατά πόσο έχει ξεπεράσει τη βύθιση του 2008; Ποια είναι η αντίστοιχη κατάσταση του ελληνικού καπιταλισμού; Υπάρχει εναλλακτική εκτός αυτού του πλαισίου και ποιο το μεταβατικό προς τον σοσιαλισμό/κομμουνισμό πρόγραμμα; Υπάρχουν υποκειμενικοί όροι για να διεκδικήσουμε τη ριζική αλλαγή του υπάρχοντος και πώς τους αξιοποιεί η αντικαπιταλιστική και ριζοσπαστική Αριστερά όταν παρουσιάζονται; Ποια είναι τα όρια της κοινοβουλευτικής εκπροσώπησης; Ποιες δομές και διαδικασίες μπορούν να εγγυηθούν την δημοκρατία της βάσης; Σήμερα τι σημαίνει και πως μπορεί να υλοποιηθεί το αναγκαίο ενιαίο μέτωπο;

Πως μεταβάλλονται οι όροι ένταξης του κόσμου της εργασίας και της νεολαίας στο νέο τοπίο; Ποια είναι η κατάσταση του συνδικαλιστικού κινήματος και ποιοι οι δρόμοι ανασυγκρότησής του; Ποια είναι η κατάσταση του φοιτητικού κινήματος και ποια αντίστοιχα μπορεί να είναι μια συντονισμένη πορεία των αριστερών ριζοσπαστικών δυνάμεων στο εσωτερικό του; Ποια μπορεί να είναι η συμβολή της αριστεράς στην ανασυγκρότηση του αντιπολεμικού- αντιιμπεριαλιστικού κινήματος; Ποιοι οι τρόποι οικοδόμησης σχέσεων διεθνιστικής αλληλεγγύης μεταξύ των λαών της περιοχής;

Εμείς από την πλευρά μας, προκειμένου να διεξαχθεί αυτός ο ανοιχτός διάλογος και για να ξεπεράσουμε τη δογματική αναπαραγωγή αντιλήψεων και συνηθειών που έχουν αποτύχει στην πράξη, επιλέγουμε να διαμορφώσουμε ένα χώρο διαλόγου και κοινής δράσης της αντικαπιταλιστικής και ριζοσπαστικής Αριστεράς. Ένα χώρο συλλογικής επεξεργασίας και σχεδιασμού. Έναν κοινό τόπο για τις ανάγκες και τις επιθυμίες μας. Στο

δρόμο για την οικοδόμηση μιας νέας Αριστεράς, αντιδιαχειριστικής, συγκρουσιακής, δημοκρατικής και νεολαιίστικης.

Οι οργανώσεις που υπογράφουμε το πιο πάνω κείμενο καλούμε σε ανοιχτή συνέλευση/συζήτηση την Πέμπτη 1 Νοέμβρη στις 19:00 στην ΕΔ00 (Προξένου Κορομηλά 51)

- **Αναμέτρηση**
- **Ανασύνθεση-ΟΝΡΑ**
- **ΑΡΙστερή ΑΝασύνθεση**
- **ΑΡΙστερή Αντικαπιταλιστική Συσπείρωση**
- **Αριστερή Ριζοσπαστική Κίνηση**
- **Δίκτυο για τα πολιτικά και κοινωνικά δικαιώματα**
- **Δικτύωση για τη ριζοσπαστική αριστερά**
- **Κόκκινο Νήμα**
- **Ξεκίνημα-Διεθνιστική Σοσιαλιστική Οργάνωση**

Η εκδήλωση στο fb [εδώ](#)

ανοιχτή συνέλευση

το κλείσιμο ενός κύκλου, το άνοιγμα ενός νέου
η ανάγκη για ένα κοινό χώρο
διαλόγου και δράσης της Αριστεράς

Αναμέτρηση, Ανασύνθεση-ΟΝΡΑ, ΑΡΙστερή ΑΝασύνθεση, ΑΡΙστερή
Αντικοπιταλιστική Συσπείρωση, Αριστερή Ριζοσπαστική Κίνηση, Δίκτυο για
τα Πολιτικά και Κοινωνικά δικαιώματα, Δικτύωση για τη Ριζοσπαστική
Αριστερά, Κόκκινο Νήμα, Ξεκίνημα- Διεθνιστική Σοσιαλιστική Οργάνωση